

רע"פ 135/14 - מיכאל מרציאנו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 135/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: מיכאל מרציאנו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 3.1.14 בעפ"א 5166-01-14 שניתן על ידי כבוד השופטת ע' וינברג-נוטוביץ

בשם המבקש: עו"ד בני כץ

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ע' וינברג-נוטוביץ) בעפ"א 5166-01-14 מיום 3.1.2014, אשר דחה את ערר המבקש על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בנתניה (השופטת ה' רוזנברג-שיינרט) בבר"ש 62932-12-13 מיום 2.1.2014.

רקע והליכים

2. המבקש בעל קיוסק בנתניה מזה 17 שנים, שהקים במסגרת הליך שיקומי ארוך שהוא עובר. ביום 30.12.2013 ערך צוות בילוש ממשטרת נתניה תצפית על העסק. במהלך התצפית, הבחין הצוות בעובד של הקיוסק

עמוד 1

יוצא מספר פעמים לעבר רכב של עובד אחר של הקיוסק, וברכב נמצאו שקיות של חומר אסור. אחד מן העובדים נצפה כנכנס לרכב, מוציא ממנו כלי עישון, ומשתמש בו לצריכת החומר האסור. מהודעותיהם של אותם שני עובדים, עולה כי אחד מהם העביר מהחומר האסור לאדם אחר. בעקבות התצפית, נערך שימוע למבקש על ידי קצין משטרה, ביום 31.12.2013, מכוח סעיף 23(א) לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק רישוי עסקים), ובסופו הוחלט על מתן צו סגירה מנהלי לקיוסק למשך 30 ימים.

3. המבקש פנה לבית המשפט לעניינים מקומיים בנתניה בבקשה לביטול צו הסגירה המנהלי. ביום 2.1.2014, בית המשפט דחה את הבקשה, בציינו כי הצו ניתן כדין, נסמך בתשתית ראייתית מספקת, וקיים לכאורה יסוד סביר לחשד כי שני המוכרים העובדים בקיוסק, עוסקים בסחר בסמים, ומנצלים את עבודתם כדי למצוא לקוחות מבין באי הקיוסק. לאחר מכן, קבע בית המשפט כי אף שהעבירות הנטענות לא בוצעו על ידי המבקש, הוא האחראי על הנעשה בשטח הקיוסק משום שהוא בעליו. לבסוף, קבע בית המשפט כי צו הסגירה מידתי, חרף הפגיעה בחופש העיסוק של המבקש, למען טובת הציבור.

4. המבקש הגיש ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. ביום 3.1.2014, בית המשפט דחה את הערר נוכח מסקנתו כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים. כן ציין בית המשפט כי הוצג בפניו מידע מודיעיני על פיו לכאורה, במשך כשנתיים, נמכרים בקיוסק סמים מסוגים שונים.

הבקשה

5. בבקשה, המשתרעת על פני 10 עמודים, חוזר המבקש על טענותיו בפני הערכאות הקודמות, ובייחוד על נסיבותיו האישיות בכלל והשיקום המוצלח שעבר בפרט, והנזק הכלכלי אשר גורם לו צו הסגירה. לטענתו, ההחלטה אינה סבירה ואינה מידתית. עוד מעלה המבקש טענות בכל הנוגע לתשתית העובדתית בגינה ניתן צו הסגירה, ולעובדה כי העבירות לכאורה בוצעו מחוץ לקיוסק ברכבו של אחד העובדים. כן טוען הוא כי השימוע שנערך לו בטרם מתן הצו היה "מהפה אל החוץ", ומסקנתו של קצין המשטרה נקבעה עוד קודם לכן.

הכרעה

6. אין בידי להיעתר למבוקש. רשות ערעור תינתן כאשר ההליך מעורר סוגיה ציבורית חדשה, החורגת מעניינם של הצדדים הפרטניים, או נוכח שיקולי צדק ייחודיים (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)).

7. טענותיו של המבקש מתמקדות בעיוות הדין שנגרם לו עקב צו הסגירה. אולם, שיקולים אלה עמדו בפני הערכאות הקודמות, אשר נדרשו אליהם באופן מפורט. אכן, אין להקל ראש עם שיקומו (המרשים, כעולה מהבקשה ומפסקי הדין של הערכאות הקודמות) של המבקש. עם זאת, הסמכות הקבועה בסעיף 23 לחוק רישוי עסקים, מכוחו ניתן הצו, נועדה לשם טיפול מהיר בעסק שמתבצעת בו פעילות המהווה סיכון לשלום הציבור. אמנם, על צו שניתן מכוח סעיף זה לעמוד במבחני המידתיות. אולם, נוכח הימשכותם של האירועים העברייניים שבוצעו בשטח הקיוסק, יחד עם הראיות לכאורה שנאספו להוכחת ביצועם, נראה כי הצו ניתן כדין. לפיכך, לא מצאתי כי נסיבותיו האישיות של המבקש

מצדיקות קבלת הבקשה.

8. לפיכך, הבקשה נדחית. משכך, אינני מוצא לנכון להכריע בכל הנוגע לסיווג הנכון של ההליך נוכח העדרה של הוראה בדין המקנה זכות ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים (השוו: רע"פ 4384/13 מדינת ישראל נ' מיאו והאו בע"מ (18.8.2013)).

ניתנה היום, ט"ו בשבט התשע"ד (16.1.2014).

שׁוֹפֵט
